

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **P. L., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-30335-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-30335-4/SO-2018, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 7. 12. 2017, č. j. OAM-133-31/ZR-2016 (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“). Ministerstvo tímto rozhodnutím podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovilo žalobci lhůtu k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „správní řád“) není řádně odůvodněno a v jeho odůvodnění není uvedeno, na základě jakých podkladů žalovaná rozhodovala. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné i pro vnitřní rozpornost a pro rozpor s § 3 správního řádu, neboť žalovaná v rozporu se spisovým materiálem vycházela z chybných údajů o tom, kdy byl žalobci povolen trvalý pobyt na území České republiky. Žalovaná tvrdí, že žalobce povolení k trvalému pobytu získal v roce 2005 a žil do svých 17 let na území státu původu – Ukrajiny. Žalobce však povolení k trvalému pobytu získal v roce 2002 a na území České republiky tedy žije od svých 7 let.
3. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 4 odst. 1 správního řádu a porušen byl i § 174a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné také proto, že odvolací námitka týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku byla nedostatečně a nesprávně posouzena. V této souvislosti žalobce odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009–68, který se primárně zabývá právě posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu *veřejný pořádek* správními orgány. Žalobce se v návaznosti na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu domnívá, že pojem veřejný pořádek je pro oblast cizineckého práva vymezen ve směrnici č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, zejména v jejím čl. 27 odst. 2 a v navazující judikatuře Evropského soudního dvora. Předchozí odsouzení pro trestný čin dle žalobce samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, když podstatné je vlastní chování jednotlivce, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
4. K restriktivnímu výkladu pojmu výhrady veřejného pořádku jako výjimky ze základní zásady volného pohybu osob žalobce odkazuje na rozsudky Evropského soudního dvora ze dne 28. 10. 1975, *Rutili* (36/75), ze dne 27. 10. 1977, *Bouchereau* (30/77), ze dne 19. 1. 1999, *Calfa* (C 348/96), ze dne 29. 4. 2004, *Orfanopoulos a Oliveri* (C-482/01), ze dne 10. 3. 2005, *Komise proti Španělsku* (C-503/03) a ze dne 27. 4. 2006, *Komise proti Německu* (C-441/02). Žalobce má za to, že jeho právní názor, že tzv. výhrada veřejného pořádku na jeho případ není aplikovatelná, potvrzuje shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Nepřípustné je proto odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež vychází z předpokladu možného budoucího závažného narušení veřejného pořádku žalobcem, a naznačuje tedy jeho preventivní povahu, zatímco je povinností správních orgánů prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Žalobce dále poukazuje na závaznou interpretaci neurčitého právního pojmu *veřejný pořádek* v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. As 4/2010–151, která potvrdila závěry shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu.
5. Z této judikatury Nejvyššího správního soudu žalobce dovozuje, že ani odsouzení za trestný čin, ani za zvlášť závažný zločin samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje

použití výhrady veřejného pořádku. Pro uplatnění výhrady veřejného pořádku by jednání žalobce muselo spočívat v trestné činnosti mimořádné závažnosti. Žalobci však ani v jednom případě nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, což dle jeho názoru svědčí o tom, že nedošlo k závažnému narušení veřejného pořádku. Žalobce proto vytýká žalované, že se nevypořádala s jeho odvolací námitkou a dostatečně přezkoumatelně nezdůvodnila, v čem konkrétně spatřuje existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Žalobce zpochybňuje úvahu žalované o tom, že aktuálnost hrozby spočívá v tom, že zkušební doba podmíněného odsouzení končí žalobci 3. 7. 2018, a v tom, že z výsledku svědkyně (matky žalobce) vyplývá, že nenahlásil včas změnu bydliště a neuhradil některé platby na zdravotní pojištění. K tomu žalobce uvádí, že v době, kdy žalovaná o odvolání rozhodla, bydlel již opět se svou matkou na hlášené adrese a byl zaměstnán, navíc jde o vlastní, ničím nepodloženou úvahu žalované, která není obsažena v prvostupňovém rozhodnutí a popírá zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že nenahlášení změny adresy je správním deliktem (správně přestupkem, pozn. soudu), žalobce namítá i porušení § 57 správního řádu, neboť si žalovaná vytvořila úsudek o tom, že byl spáchán přestupek. V této souvislosti též žalobce namítá rozpor s § 2 odst. 2 a § 3 správního řádu, pro přisvojení si pravomoci, která žalované nebyla svěřena, a proto, že skutkový stav pro tvrzené závěry žalované nebyl dostatečně zjištěn. Rozhodnutí je v důsledku těchto vad podle žalobce nezákonné pro rozpor s výše uvedenými ustanoveními správního řádu, i pro rozpor s ustálenou judikaturou správních soudů a současně je nepřezkoumatelné.

6. Žalobce již v odvolání namítal, že zákon o pobytu cizinců obsahuje pravidlo, dle kterého lze zrušit povolení k trvalému pobytu, pokud byl cizinec odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému odnětí svobody nebo byl alespoň pětikrát odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že od posledního odsouzení neuplynula doba delší než jeden rok. Žalobce byl však odsouzen pouze dvakrát, a to podmíněně, naposledy v roce 2015. Žalovaná nadto hodnotí závažnost trestné činnosti žalobce odchylně soudů v žalobcových trestních věcech, čímž porušuje § 2 odst. 2 správního řádu a překračuje své pravomoci. Pokud tedy trestní soudy žalobce neodsoudily k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, pak si odlišný úsudek o závažnosti trestné činnosti žalobce nemůže učinit správní orgán a nahlížet na žalobce, jako by byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Dle žalobce nelze ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců užívat pro případy, kdy ke zrušení pobytu nepostačují jiná ustanovení zákona. Dle žalobce pak samotné odsouzení pro trestný čin k užití výhrady veřejného pořádku nepostačuje.
7. Podle žalobce opomněla žalovaná přihlídnout také k pozdějšímu znění zákona o pobytu cizinců, konkrétně k doplnění ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, byť to žalobce v odvolání namítal. Žalobce v odvolání nenapadal skutečnost, že správní orgán prvního stupně užil znění zákona, dle kterého bylo řízení zahájeno. Námitka směřovala k výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, přičemž výklad tohoto pojmu se musí řídit tím, jak je na konkrétní jednání narušující veřejný pořádek aktuálně nahlíženo. I v případě rušení povolení k trvalému pobytu, které sice není správním trestem, je třeba zohlednit, že jeho účinky jsou natolik zásadní, že pro cizince sankční povahu mají. Žalobce se tedy dovolává toho, aby v souladu se zásadou uvedenou v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod bylo závažné narušení veřejného pořádku interpretováno v souladu s tím, jak na konkrétní situaci pohlíží zákonodárce v okamžiku

vydávání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tedy v extrémním nepoměru s tím, jak je závadové jednání žalobce zákonodárcem v současné době hodnoceno. Žalovaná se současně dopustila porušení § 89 odst. 2 správního řádu, neboť se odvolací námitkou žalobce nedostatečně zabývala. Správní orgán prvního stupně ani žalovaná přitom neuvedly žádné jiné relevantní důvody, ze kterých lze usuzovat, že je žalobce aktuální, skutečnou a dostatečně závažnou hrozbou pro veřejný pořádek, než jeho předchozí odsouzení.

8. Žalobce dále namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života sebe a své rodiny. K tomu uvádí, že na území České republiky přicestoval v roce 2002, téhož roku mu bylo vydáno povolení k trvalému pobytu, přičemž na území České republiky žije od svých 7 let a ukrajinským jazykem v podstatě nevládne, naopak hovoří česky jako rodilý mluvčí. Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, žije zde jeho matka, T. L., a sestra, ročník X. Žalovaná však v rozporu se spisovým materiálem vychází z toho, že žalobce povolení k trvalému pobytu získal v roce 2005 a že zároveň žil do svých 17 let na území domovského státu, což není pravda. Tím došlo k závažnému pochybení při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. S matkou i sestrou žije žalobce od ledna 2018 opětovně ve společné domácnosti, od 20. 12. 2017 pracuje ve společnosti V. s. r. o., jeho mzda je 20 000 Kč, přičemž polovinu odevzdává do rodinného rozpočtu. Napadeným rozhodnutím tak bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny a porušeno právo dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí je pro rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 správního řádu nepřezkoumatelné a nezákonné.
9. Žalobce stran posuzování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života odkazuje i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016–33, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013–31. Žalovaná nemohla tuto otázku správně posoudit již proto, že se spletla o 10 let, neboť vycházela z nesprávného předpokladu, že žalobce pobýval do 17 let na území domovského státu, z čehož pak nesprávně vyvodila, že mu nebude dělat problém se do společnosti v domovském státě zpětně integrovat. Žalobce však namítá, že ukrajinsky nehovoří, tudíž by měl problémy i s hledáním zaměstnání, navíc v situaci, kdy na území domovského státu nevlastní žádný majetek a nemá relevantní rodinné vazby a byl by tam fakticky bez domova. Dále žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012–39, a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce i z těchto důvodů namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaná předně vzhledem k poslednímu místu hlášeného pobytu žalobce namítla místní nepřislušnost Krajského soudu v Praze. Dle žalované jsou žalobní námitky nedůvodné. Ze správního spisu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem a žalovaná odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na správní spis. K žalobní námitce, že žalovaná dovodila, že žalobce spáchal nenahlášením místa hlášeného pobytu přestupek, uvádí, že jej toliko označila za neplnění povinnosti cizince podle § 98 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby bez jednání, náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti: Dne 26. 1. 2016 oznámil správní orgán I. stupně žalobci zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky podle § 87l odst. 1 písm.

a) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek svým opakovaným protiprávním jednáním a pravomocným odsouzením. V této souvislosti se ve správním spise nachází rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2014, sp. zn. 9 To 40/2014, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 19. 12. 2013, sp. zn. 38 T 167/2013, trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 18. 6. 2015, sp. zn. 3T 83/2015, a opis z evidence Rejstříku trestů ke dni 9. 12. 2015. Možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalobce nevyužil. První rozhodnutí ve věci ze dne 16. 6. 2016, č. j. OAM-133-8/ZR-2016 (dále jen „první rozhodnutí“), bylo žalobci oznámeno dne 27. 6. 2016.

12. Dne 7. 7. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně oznámeno převzetí zastoupení žalobce zmocněncem, který žalobce zastupuje i v řízení před soudem, a současně podáno odvolání proti prvnímu rozhodnutí. O podaném odvolání rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-45681-4/SO-2017, tak, že první rozhodnutí zrušila (z důvodu nedostatků ve skutkových zjištěních) a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. K žádosti správního orgánu I. stupně byly dne 2. 8., 8. 8. a 9. 8. 2017 hlídkou cizinecké policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy provedeny pobytové kontroly na adrese X. Při první pobytové kontrole bylo zjištěno, že se jedná o panelový dům, vstup je možný pouze na čip. Na zvonku č. X bylo uvedeno jméno matky žalobce (L.). Na vyzvánění však nikdo nereagoval, shodně jako při druhé a třetí pobytové kontrole. Hlídka byla vpuštěna do domu jedním z obyvatel. Sousedé na patře hlídce sdělili, že žalobce již u matky nebydlí.
13. V protokolu o svědecké výpovědi dne 3. 10. 2017 matka žalobce sdělila, že bydliště má žalobce na hlášené adrese u ní, nicméně již dva měsíce ho neviděla a telefonní kontakt na něj nemá. Odstěhoval se 15. 7. 2017, kdy se pohádali. Přibližně v polovině srpna si z bytu vzal nějaké osobní věci a od té doby ho neviděla. O aktuálním bydlišti žalobce nemá žádné informace, snad bydlí někde v M., kde ho viděl její manžel. Žalobce má sestru A., ročník X, která bydlí ve společné domácnosti s matkou žalobce. Děti žalobce nemá, s přítelkyní se rozešel. Pokud jde o otce, toho žalobce nezná a nikdy se s ním neviděl. Na území České republiky pobývá žalobce od roku 2002, kdy s matkou přicestoval. V České republice žalobce navštěvoval základní školu, započal i se studiem střední školy, avšak tu nedokončil. Pracoval nejprve v K., dále jako pekař, od května 2017 je bez práce. Matka za žalobce platí půjčku 15 000 Kč, je možné, že má dluhy i na zdravotním a sociálním pojištění. Matka uvedla, že zdravotní pojištění si neplatí od té doby, co ztratil práci. Movitý ani nemovitý majetek žalobce nemá. Ve vazbě ani ve výkonu trestu odnětí svobody žalobce nebyl. Příbuzné má žalobce toliko na území České republiky. Na území Ukrajiny žádné příbuzné ani známé nemá, otce nezná a babička již zemřela. Dále uvedla, že se žalobce nemá na Ukrajině kam vrátit, zrušení jeho pobytu by se matky žalobce dotklo. Ukrajinsky žalobce neumí, doma se mluví výhradně česky.
14. Správní orgán I. stupně se pokusil o předvolání žalobce k výslechu, o kterém vyrozuměl i jeho zástupce, nicméně předvolání se vrátilo zpět jako žalobcem nevyzvednuté. Žalobci byla prostřednictvím jeho zástupce dána možnost vyjádřit se ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí, čehož žalobce využil. Ve věci správní orgán I. stupně rozhodl znovu prvostupňovým rozhodnutím doručeným dne 18. 12. 2017 žalobci a dne 11. 12. 2017 jeho zástupci. Dne 20. 12. 2017 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které doplnil o odvolací důvody dne 31. 12. 2017. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

15. Odvolací námitky žalobce vypořádala žalovaná následujícím způsobem. K odvolací námitce, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s tím, že podle § 871 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb. je ke zrušení povolení k trvalému pobytu třeba podmíněné odsouzení nejméně v pěti případech, žalovaná uvedla, že jde o odlišnou skutkovou podstatu, podle které nebylo rozhodováno. Pro účely naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb. je dostačující, aby bylo zjištěno, že cizinec byl soudem České republiky v nejméně pěti případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k podmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že od posledního odsouzení neuplynula doba delší než jeden rok. Dle žalované k naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců postačí skutečnosti zjištěné na základě posouzení obsahu byť jediného rozhodnutí trestního soudu, pakliže jednání cizince představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné nebezpečí pro některý z chráněných zájmů společnosti ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016–39.
16. K odvolací námitce, že v době zahájení řízení sice nebyl v zákoně o pobytu cizinců obsažen důvod dle ustanovení § 871 odst. 1 písm. g), ale přesto mělo být k tomuto pro žalobce příznivějším ustanovení přihlédnuto, žalovaná odkázala na § 183 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a na přechodná ustanovení k zákonu č. 222/2017 Sb., z nichž plyne, že správní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle právních předpisů platných v době zahájení řízení.
17. K odvolací námitce, že správním orgánem I. stupně uváděná judikatura nekoresponduje s aktuálním právním stavem, v němž nyní existuje důvod ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb., žalovaná uvedla, že použitá judikatura se vztahovala ke skutkové podstatě závažného narušení veřejného pořádku. Dále žalovaná nastínila svůj pohled na rozdíl mezi oběma skutkovými podstatami podle písm. a) a podle písm. e) § 871 zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobce neuvedl, z jakého důvodu by se judikatura vztahující se na případy závažného narušení veřejného pořádku již neměla vztahovat na jeho případ.
18. K odvolací námitce, že od roku 2015 se žalobce nedopustil žádného protiprávního jednání a že uložení posledního podmíněného trestu odnětí svobody svědčí o tom, že pobyt žalobce na svobodě nepředstavuje ohrožení veřejného pořádku, žalovaná konstatovala, že rozhodnou skutečností pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce bylo jeho odsouzení za spáchanou trestnou činnost. Dle žalované je z trestních rozsudků dostatečně zjevné, že žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek. Konkrétně proto, že páchal trestnou činnost úmyslně a spáchal tři trestné činy. O závažnosti nebezpečí svědčí způsob spáchání trestných činů. V prvním případě útočil na mladistvou, když zneužil její důvěry získané po strávení společného večera a po pohlavním styku. V druhém případě o závažnosti jednání žalobce dále svědčí skutečnost, že žalobce ležícího poškozeného, jenž jej po předchozí potyčce nijak neohrožoval, na veřejném místě kopl obutou nohou do oblasti břicha a dupl mu na hlavu do oblasti temene. O závažnosti jeho jednání rovněž svědčí druh a délka uložených trestů. Dle žalované je důkazem o tom, že žalobce představuje aktuální hrozbu pro zájmy společnosti skutečnost, že mu byla stanovena zkušební doba podmíněně odloženého trestu do 3. 7. 2018. Žalobce i nadále nerespektuje právní řád České republiky, neboť neplní povinnost cizince nahlásit změnu místa pobytu dle § 98 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a neplní

povinnost osoby bez zdanitelných příjmů hradit měsíčně platby pojistného na veřejné zdravotní pojištění dle ustanovení § 10 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), což je prokázáno svědeckou výpovědí matky žalobce. Dle žalované tak žalobce nevede na území České republiky dostatečným způsobem řádný život a není prokázáno jeho řádné začlenění do společnosti, což zvyšuje riziko hrozby osoby žalobce pro společnost.

19. K odvolací námitce, že prvostupňové rozhodnutí není přiměřené jeho dopadu do rodinného a soukromého života žalobce s ohledem na to, že na Ukrajině žalobce má nulové zázemí, nezná jazyk, podstatnou část života strávil v České republice a v zemi původu by byl fakticky bezdomovcem, žalovaná předdeslala, že důvod pro vedení správního řízení zavdal sám žalobce, a nyní tedy musí nést důsledky svého předchozího jednání. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016–30. Z výpovědi matky žalobce vyplývá, že žalobce se svou matkou, sestrou a nevlastním otcem nežije ve společné domácnosti a neudržuje s nimi kontakt, přičemž prvostupňové rozhodnutí neznamená nepřiměřený dopad do rodinného života žalobce. Rovněž to, že žalobce nijak v řízení nezmínil existenci svých vazeb na rodinné příslušníky, svědčí o tomtéž. O nedostatečnosti ekonomické integrace žalobce do společnosti svědčí ziskuchtivost, která byla důvodem loupežného přepadení, skutečnost, že dle svědecké výpovědi matky žalobce je bez zaměstnání, že nehradí platby pojistného na veřejné zdravotní pojištění a má dluhy. Dle žalované vztah žalobce k zemi jeho původu není natolik vzdálený, aby tam nebyl schopen žít a obstarat si živobytí, neboť tam strávil 17 let, tedy většinu svého života, a nadto se nachází v produktivním věku. Český jazyk a ukrajinský jazyk jsou si jako slovanské jazyky blízké, a žalobce je tak schopen se do společnosti země původu opětovně začlenit. Samotnou délku pobytu žalobce na území České republiky a případné problémy s integrací do země původu nelze dle žalované považovat za dostatečné důvody pro závěr, že prvostupňové rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce. S ohledem na charakter spáchané trestné činnosti je zájem společnosti na zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce silnější. K tomu přispívá i skutečnost, že žalobce je svobodný, bezdětný a neudržuje kontakt se svými rodinnými příslušníky.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Pokud jde o namítanou nepřislusnost Krajského soudu v Praze, kterou vznesla žalovaná, soud ji nepovažuje za důvodnou. Podle § 172 odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců je k řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec v den podání žaloby hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje, a v ostatních případech krajský soud, v jehož obvodu byl zjištěn pobyt cizince na území. Soud se k objasnění otázky příslušnosti obrátil na Ministerstvo vnitra, aby mu poskytlo z Cizineckého informačního systému informaci o hlášeném místě pobytu žalobce v České republice ke dni podání žaloby. Žalovaná v odpovědi ze dne 1. 8. 2019 sdělila, že trvalý pobyt žalobce na území České republiky byl pravomocně ukončen dne 9. 5. 2018 s posledním hlášeným pobytem na X. Poté již žalobce žádné pobytové oprávnění nezískal, ve smyslu § 93 a násl. zákona o pobytu cizinců nebyl žalobce k pobytu na území České republiky hlášen. Žádné další informace žalovaná v tomto ohledu nemá.

21. Žaloba byla soudu podána dne 8. 6. 2018. Podle napadeného rozhodnutí připadl poslední den lhůty k vycestování z území České republiky rovněž na den 8. 6. 2018. V tento den se tedy žalobce mohl ještě legálně na území České republiky zdržovat, a to na základě výjezdního příkazu vydaného podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle § 50 odst. 3 části před středníkem zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Po dobu od zrušení hlášeného pobytu na území do stanovené doby pro vycestování nemá cizinec povinnost hlásit pobyt. V posuzované věci se tak nepoužije ani první ani druhé kritérium pro stanovení místní příslušnosti, ale kritérium třetí, podle kterého je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu se cizinec převážně zdržuje. Pokud žalobce označil za místo svého pobytu v době podání žaloby obec B., která se nachází ve Středočeském kraji, založil tím místní příslušnost Krajského soudu v Praze, přičemž žalovaná nepřinesla žádnou relevantní argumentaci, která by byla sto založení místní příslušnosti zdejšího soudu účinně zpochybnit.
22. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s., přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
23. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jak bude vysvětleno níže.

Posouzení žalobních bodů

24. Žaloba je důvodná. Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy:
25. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
26. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
27. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce namítal v několika rovinách. Předně z toho důvodu, že žalovaná vycházela v rozporu se správním spisem z mylného předpokladu o době pobytu žalobce na území České republiky, a proto nemohl být ani správně posouzen dopad do jeho soukromého a rodinného života. Další namítanou rovinou bylo nedostatečné posouzení, zda došlo k narušení veřejného pořádku závažným způsobem, a tvrzení, že žalovaná dostatečně přezkoumatelně nezdůvodnila, v čem konkrétně spatřuje existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti ze strany žalobce. Soud předesílá, že správní rozhodnutí je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval uplatněné námitky účastníka řízení za důvodné či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné nebo vyvrácené. Stejně je tomu v případě, pokud správní orgán své rozhodnutí opírá o skutečnosti v řízení nezjišťované a nezjištěné. Soud musí mít rovněž

možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62).

28. Soud shledal, že je důvodná námitka žalobce, že žalovaná vycházela z mylného skutkového zjištění, že žalobce až do svých 17 let žil na Ukrajině, a v této souvislosti pak chybně posoudila dopady zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná skutečně v napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že žalobce žil na Ukrajině až do svých 17 let, tedy většinu života. Tento údaj, ze kterého žalovaná vycházela ohledně délky pobytu žalobce na území České republiky a jeho předchozího pobytu v zemi původu, však nemá oporu ve správním spise, z něhož naopak plyne, že žalobci bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky s platností od 2. 12. 2002, tedy v době, kdy mu bylo 7 let. Tato skutečnost je i plně v souladu se svědeckou výpovědí matky žalobce. Závěr žalované přitom nelze označit za pouhou písařskou či početní chybu, neboť na tomto předpokladu, který je mylný, zjevně založila celou úvahu o dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Tato skutečnost přitom není nepodstatná, ba právě naopak.
29. Při zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka z důvodu uvedeného v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je nutno zohlednit individuální okolnosti života žalobce a přihlídnout k jeho celkové životní situaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146). Pro takové posouzení je pak klíčová mimo jiné i otázka, nejen po jak dlouhou dobu žalobce na území České republiky pobýval, ale též v jakém věku na území přicestoval. Z úvah žalované je totiž zjevné, že dopady do soukromého a rodinného života žalobce posuzovala optikou osoby, která až do svých 17 let pobývala na území státu původu. Omyl žalované v rozsahu 10 let, navíc v období, které zahrnuje valnou část dětství a celou dobu dospívání, je natolik flagrantní, že vylučuje, aby jakákoli úvaha na tomto mylném základu učiněná, měla jakoukoli relevanci. Nadto z výpovědi matky žalobce dále vyplynulo, že žalobce na území České republiky absolvoval povinnou školní docházku a započal i střední vzdělání, které nedokončil. Z dalších souvisejících informací, které svědkyně vypověděla ve spojení s prokázanou skutečností, že žalobce pobývá na území České republiky od svých 7 let a v rodině se hovoří pouze česky, lze mít za prokázané, že žalobce ukrajinsky vůbec nehovoří a kromě spíše jen formálního občanského svazku jej se zemí původu nic nespojuje. Žalovaná tedy nejenže vyšla z nesprávného předpokladu, který nemá oporu ve správním spisu, ale navíc opomněla vzít v úvahu skutečnosti, které v řízení vyšly najevo.
30. Žalovaná též vycházela ze skutečností, které v řízení buď vůbec nebyly zjišťovány, a/nebo nebyly prokázány. Dokazování ani jednoho ze správních orgánů nebylo vedeno tím směrem, aby bylo bez důvodných pochybností zjištěno, zda je žalobce bez zaměstnání, že nehradí platby pojistného na veřejné zdravotní pojištění či že má dluhy. Tyto skutečnosti žalovaná čerpala toliko ze svědecké výpovědi matky žalobce, aniž by si je jakkoli blíže ověřila provedením dalšího dokazování. Nadto se v této souvislosti zcela obecná úvaha o dlužích žalobce soudu jeví jako poněkud pochybný argument o nedostatečné ekonomické integraci žalobce, neboť dluhy má i řada občanů České republiky a jen stěží je lze označit za nedostatečně ekonomicky integrované, zvláště pokud své dluhy splácí, čímž se však

žalovaná rovněž nijak nezabývala. Ze spisu naopak plyne, že dluh splácen je, byť matkou žalobce.

31. Na druhou stranu soud připouští, že se správní orgán I. stupně pokusil o účastnický výsledek žalobce, který se neuskutečnil pro nemožnost doručení předvolání žalobci na adresu hlášeného pobytu, přičemž ani prostřednictvím jeho zmocněnce se zjevně nepodařilo žalobce zkontaktovat. Při tomto výsledku by měl žalobce příležitost vyjádřit se ke všem souvisejícím okolnostem svého pobytu na území a mohl se pokusit zvrátit pro něj nepříznivé rozhodnutí. Současně však si řadu informací a podkladů mohly obstarat správní orgány samy. To se týká zejména okolností, které nejsou žalobci ku prospěchu, neboť správní orgán nemohl spoléhat na to, že by si žalobce při výsledku svoji procesní situaci dobrovolně zhoršoval. Soud proto okolnost, že žalobce nebyl v řízení součinný a z důvodů na jeho straně nebylo možné jeho výsledek uskutečnit, nehodnotí jako okolnost, která by mohla za daného stavu věci zvrátit jeho náhled na projednávanou věc. Úvaha o přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je proto nepřezkoumatelná jednak proto, že se mýlí se skutkovými okolnostmi zjištěnými v průběhu řízení a jednak proto, že za její základ jsou vzaty skutečnosti, které v řízení nebyly prokázány.
32. Dle názoru soudu není přezkoumatelná ani úvaha žalované ohledně závažného narušení veřejného pořádku žalobcem, a to proto, že žalovaná znovu vycházela i ze skutečností, které v řízení buď vůbec nebyly zjišťovány, a/nebo nebyly prokázány. Za takové skutečnosti soud pokládá tvrzení o tom, že žalobce nesplnil povinnosti podle § 98 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podle § 10 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Není sice důvodná žalobní námitka, že si žalovaná nepřipustně učinila úvahu o tom, že byl spáchán přestupek, neboť takovou úvahu žalovaná skutečně nevyslovila, nicméně porušení uvedených povinností nebylo ve správním řízení doloženo. Předmětné ustanovení § 98 odst. 1 zákona o pobytu cizinců znělo následovně: *„Cizinec, kterému byla vydána pobytová karta rodinného příslušníka občana Evropské unie a občan Evropské unie, který splnil ohlašovací povinnost podle § 93 odst. 2 nebo kterému bylo vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území, anebo kterému byl na území povolen trvalý pobyt, je povinen hlásit změnu pobytu na území do 30 pracovních dnů ode dne změny ministerstvu. Povinnost se na cizince vztahuje, pokud předpokládaná změna místa pobytu bude delší než 180 dnů. Ministerstvo o změně pobytu neprodleně informuje policii.“* V řízení nebylo žádným způsobem zjišťováno, v jakém směru se u žalobce jednalo o změnu místa pobytu a že šlo o změnu delší než 180 dnů. Ze svědecké výpovědi matky žalobce toliko vyplynulo, že žalobce po hádce s matkou dne 15. 7. 2017 odešel z domova a že snad bydlí někde v M.. Ze správního spisu dále plyne, že si žalobce na adrese hlášeného pobytu nevyzvedl předvolání k výsledku. Obálka však byla vrácena nikoli z důvodu, že se žalobce odstěhoval, ale z důvodu, že si ji v úložní době nevyzvedl, z čehož ostatně vyšel i správní orgán I. stupně. Dále správní orgán I. stupně vyšel z informace sousedů, že matka žalobce vyhnala. Nic dalšího správní orgány ke změně místa pobytu žalobce nezjišťovaly a zjištěné skutečnosti ani nijak nehodnotily.
33. Předmětné ustanovení § 10 zákona o veřejném zdravotním pojištění zní takto: *„Osoba bez zdanitelných příjmů platí pojistné na účet příslušné zdravotní pojišťovny za celý kalendářní měsíc. Pojistné je splatné od prvního dne kalendářního měsíce, za který se platí, do osmého dne následujícího kalendářního měsíce.“* V řízení však nebylo dokazování vedeno tím směrem, zda je žalobce osobou bez zdanitelných příjmů. Správní orgán I. stupně informaci o tom, že je žalobce bez zaměstnání, převzal z výpovědi matky žalobce a bez dalšího ověřování ji

vzal za prokázanou. I kdyby tomu tak bylo, předmětné ustanovení osoba poruší, pokud je bez zdanitelných příjmů a pojistné na účet příslušné zdravotní pojišťovny neplatí, nikoli samotným faktem že je bez zaměstnání. Na otázku, zda žalobce platil či neplatil pojistné na veřejné zdravotní pojištění, však správní spis odpověď neposkytuje a samotná informace sdělená svědkyní k prokázání uvedených skutečností bez vyčerpání přímých důkazů nepostačuje. Soud tedy uzavírá, že porušení § 98 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ani § 10 zákona o veřejném zdravotním pojištění nebylo v řízení bezpečně prokázáno. Pokud o takové neprokázané skutečnosti žalovaná opírala svoje úvahy, zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

34. Nepřezkoumatelné shledal soud napadené rozhodnutí rovněž k námitce žalobce týkající se toho, podle jakého znění zákona o pobytu cizinců, resp. jeho § 87l mělo být v řízení jednáno a rozhodováno. Správní řízení se žalobcem bylo zahájeno dne 26. 1. 2016 a pravomocně skončilo dne 9. 5. 2018. V době zahájení řízení byl účinný § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 314/2015 Sb. Nabytím účinnosti novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb. dne 15. 8. 2017 (tedy ještě v průběhu správního řízení) se znění § 87l změnilo tak, že bylo novelizováno písm. e) a byla doplněna nová písmena f) a g). Byť se změna nedotkla samotného znění písm. a), podle kterého správní orgány rozhodovaly, provedená změna se týkala doplnění podmínek, za nichž lze povolení k trvalému pobytu zrušit v případě, že se cizinec dopustil trestné činnosti. Z hlediska postavení žalobce a náhledu na trestnou činnost, již se dopustil, je uvedená novelizace relevantní, resp. je podstatné, jak s novou právní úpravou správní orgány naložily. Podle čl. II odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb. se řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené dokončí a práva a povinnosti s ním související posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
35. Z napadeného rozhodnutí však nelze seznat, jaký postoj ke změně právní úpravy a její eventuální výhodnosti pro žalobce zaujala žalovaná. Prvou odvolací námitku směřující k aplikaci obsahu právě nového písm. g) § 87l zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb. na případ žalobce žalovaná vypořádala způsobem, z něhož lze nabýt dojem, že novou právní úpravu zohlednila, avšak konstatovala, že v daném případě bylo postupováno podle písm. a) stejného ustanovení. Další odvolací námitku směřující k zohlednění příznivější právní úpravy po provedené novelizaci však žalovaná jako nedůvodnou odmítla s odkazem mimo jiné na přechodné ustanovení k zákonu č. 222/2017 Sb., které soud výše citoval. Z postupu žalované tak není možné spolehlivě zjistit, podle jakého znění právní úpravy v řízení postupovala, resp. podle jakého znění měl postupovat správní orgán I. stupně, neboť předmětná novela nabyla účinnosti ještě v průběhu prvostupňového řízení. Obě naznačené úvahy žalované nejsou navzájem kompatibilní, když může platit pouze jedna z nich. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Současně se pro tuto vadu soud nemůže zabývat žalobní námitkou, zda v případě žalobce mohlo být rozhodováno podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců či mělo být rozhodováno podle jiného z písmen tohoto ustanovení, neboť nejdříve se k této otázce musí jednoznačným způsobem vyjádřit správní orgán.
36. Soud uzavírá, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Současně je napadené rozhodnutí stiženo vadou

nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů a je dán důvod pro jeho zrušení i podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

37. Soudu nepřisluší, aby svou rozhodovací činností nahradil správní orgán a provedl namísto nepřezkoumatelných úvah správního orgánu sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání žalobce naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62). Nad rámec povinného odůvodnění považuje soud za potřebné vyjádřit se k žalobní námitce, že se posouzení žalované odchyluje od rozhodnutí nezávislých soudů v žalobcových trestních věcech. K hodnocení trestné činnosti žalobce žalovaná skutečně přistoupila poněkud zkreslujícím způsobem. Ve spise založené trestní rozsudky toliko parafrázovala, a to navíc takovým způsobem, že z nich vybrala pouze okolnosti, které svědčí v neprospěch žalobce, a již neuváděla okolnosti, které jsou v těchto rozsudcích uvedeny a svědčí v jeho prospěch. Jen namátkou představuje takovou okolnost ta skutečnost, že vzájemnou pěstní potyčku původně vyprovokoval poškozený, jak plyne výslovně z trestního příkazu ze dne 18. 6. 2015. Dále žalovaná zcela pominula polehčující okolnosti, které vedly Obvodní soud pro Prahu 5 v rozsudku ze dne 19. 12. 2013 k uložení „pouze“ výchovného podmíněného trestu odnětí svobody, pro něž i sám odvolací Městský soud v Praze považoval za dostačující uložený trest, a ani státní zástupce nepožadoval jeho změnu, toliko se domáhal vyslovení dohledu nad žalobcem. Přitom to byla sama žalovaná, která vytkla správnímu orgánu I. stupně, že v prvním rozhodnutí zohlednil pouze skutečnosti v neprospěch žalobce, aniž by zohlednil ty, které mu naopak svědčí ku prospěchu. Soud pokládá za potřebné tento názor na způsob hodnocení skutkových okolností žalovanou vyslovit již nyní, aby se této vady správní orgány v novém řízení znovu nedopustily. S ohledem na to, že soud shledal důvodnými žalobními body, v nichž žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nemohl se s ohledem na nastalou procesní situaci zabývat věcným přezkumem důvodnosti ostatních žalobních námitek.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Soud současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaná musí v dalším řízení nejprve vyjasnit, podle jaké právní úpravy bude v řízení postupováno. Dále zajistí, aby v případě, že bude znovu rozhodnuto ve věci, byl neurčitý právní pojem „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ interpretován a aplikován na případ žalobce tak, že budou individuálně zohledněny všechny skutečnosti a okolnosti, které v řízení vyšly najevo, nejen ty, které svědčí v jeho neprospěch. Dopady do soukromého a rodinného života žalobce pak budou posouzeny tak, aby věrně odrážely individuální okolnosti života žalobce a bylo přihlédnuto k jeho celkové životní situaci, která bude zjištěna řádně a bez důvodných pochybností. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II

přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích v celkové výši 4 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí věci a přípravu zastoupení a za sepsání žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden právní úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 12 228 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 24. března 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu